

*Abielu
tervendamise leping*

Michelle Douglas

Michelle Douglas
A Deal to Mend Their Marriage
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektor Inna Viires

© 2016 by Michelle Douglas
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D06349013
ISBN 978-9949-82-237-9

Hea lugeja!

Taasühinemislugudes on midagi sellist, mis paneb mu hinge helisema – nii lugeja kui ka kirjanikuna. Selleks tuleb kõvasti ängi ja ajalugu läbi töötada. Kui kunagi ülepeakaela armunud ja hiljem teineteisest võõrdu-
nud paar pärast aastatepikkust lahusolekut uuesti kohtub, võivad sellega kaasneda tohutud ebakõlad ja vastumeelsus teineteise suhtes. Võib-olla just sellepärast sünnivadki taaskohtumistest minu kõigi aegade lemmikuimad armastuslood.

Caro ja Jacki tegelaskujud on mul aastaid mõttes mõl-
kunud ja mul oli hea meel nende lugu viimaks paberile panna. Saatsin nad pöörasele teekonnale, kus tehakse mürglit ja vägitükke. On kõrged panused ja pulbit-
sevad emotsioonid. Aga see kõik tundub üdini õige, sest tegemist on ikkagi mu kahekümnenda Harlequini armastusromaaniga.

Kas aimad juba, et mul oli väga lõbus seda raamatut kirjutada? Loodan, et sul möödub lugemine niisama vahvalt.

Kallistan,

Michelle

*Gregile, kes toob mulle pokaalide viisi punast veini, kui
ma seda vajan, ja kingib nõudmise peale kallistusi –
need on romantilise kangelase tundemärgid. 😊*

Esimene peatükk

Caro tundis esimest rahutustorget, kui advokaadi pilk rändas temalt Barbarale ja seejärel enda ees lebavatele paberitele – mis oli arvatavasti isa testament. Advokaat haaras pastapliiatsi, keerutas seda ja poetas uuesti lauale. Ta kohendas lipsu ja kõhatas kurgu puhtaks.

Isegi Barbara märkas mehe vastumeelsust asja kallale asuda. Kasuema pöördus vaevumärgatavalt Caro poole ja küünitask tema kätt patsutama. „Caro-kullake, kui isa on sind pärandusest ilma jätnud...“

Caro tõi kuuldavale teeseldud naerurõkatuse. „Selles ma ei kahtlegi, Barbara.“

See oli mõlemale ammu teada. Caro ootas lihtsalt, et ebameeldiv koosviibimine juba läbi saaks ja ta võiks eluga edasi minna. Isal avanes võimalus talle veel viimased sõnad öelda – olgugi et ainult paberil. Caro ei eeldanud, et need oleksid pärast surma lahkemad kui eluajal.

„Härra Jenkins?“ Ta manas näole nii meeldiva naeratuse, kui vähegi suutis. „Oleksime mõlemad tänulikud, kui te alustaksite. Või ootame...“ – Caro ajas huuled torru – „...veel kedagi?“

„Ei, rohkem ei tule kedagi.“

Härra Jenkins raputas pead ja Caro varjas muiet, kui eaka advokaadi pilk peatus Barbara pikkadel saladatel säärtel, mis lühikese musta seeliku alt paistsid. Kolmekümne seitsme aastasel – Carost ainult seitse aastat vanemal – Barbaral olid kaunimad jalad, kui Caro

võinuks endale eales soovida. Isegi kui ta veetnuks terve ärkvelolekuaja jõusaalis ning loobunuks igasuguse suhkru, või ja koore tarbimisest – mida tal loomulikult plaanis ei olnud.

Advokaat virgus. „Jah, muidugi, preili Fielding. Me ei oota rohkem kedagi.“

„No kuulge,“ tõreles Caro. „Te tunnete mind lapsepõlvest saadik. Kui te ei suuda mind Caroks kutsuda, siis öelge mulle vähemalt Caroline.“

Advokaat takseeris teda vaevatud pilguga.

Caro naeratas leebelt. „Teate, ma olen selleks valmis. Olen juba arvestanud sellega, et isa mu pärandusest ilma jätab.“

Ta jättis lisamata, et rahal pole mingit tähtsust. Ei härra Jenkins ega Barbara oleks teda uskunud. Aga see ei muutnud fakti, et Caro polnud eales unistanud isa rahast, vaid hoopis heakskiidust ja soojusest.

Tema meelekohad hakkasid tuikama. Ta nägi kurja vaeva, et edasi naeratada. „Luban, et ma ei tulista käskjalga.“

Advokaat vajus toolile, mis oli varem kuulunud Caro isale. Ta võttis prillid eest ja hõõrus ninajuurt. „Te eksite, Caro.“

Barbara lõi käsi kokku ja säras. „Ma teadsin, et ta ei jäta sind pärandusest ilma!“

Barbara näol peegeldunud kergendus – ja vaimustus – läks tugevasse vastuollu härra Jenkinsi silmis peegeldunud väsimusega. Caro tundis, kuidas seljal sipelgad jooksid. Millest see tunne õigupoolest märku andis?

Härra Jenkins lükkas prillid uuesti ninale ja põimis käed enda ees vaheliti. „Mul ei ole kellelegi isiklikke kirju üle anda. Mitte ainsatki teadet ega isiklikku palvet. Ma ei pea isegi testamenti sõna-sõnalt ette lugema.“

„Võib-olla siis...“ – Barbara kiikas Caro suunas – „...oleksite nii lahke ja teeksite meile lühikokkuvõtte?“

Advokaat vajus kõssi ja ohkas raskelt. „Härra Roland James Philip Fielding jättis kogu oma maise varanduse – kogu vara ja omandi...“

Caro pani vaimu valmis.

„Preili Caroline Elizabeth Fieldingile.“

Carol kulus tükk aega, enne kui advokaadi sõnad talle kohale jõudsid. Kui see viimaks juhtus, oli ta sunnitud tooli käetugesid pigistama, sest tema kõrvus kohises ja tuba käis silme ees ringi. Isa oli kõik... *temale* jätnud? Võib-olla... võib-olla oli paps teda siiski armastanud.

Ta raputas pead. „See peab olema eksitus.“

„Ei mingit eksitust,“ rõhutas advokaat.

„Seal on kindlasti mingisugune eritingimus, et saan raha üksnes juhul, kui olen nõus ema usaldusfondi haldama?“

Isa oli viimased kakskümmend aastat toonitanud, et on Caro ülesanne, vastutus... ja *kobustus* haarata ohjad heategevusfondis, mille isa oli ema mälestuseks loonud. Ja Caro oli sellest vastutusest kakskümmend aastat kõrvale hiilinud.

Isa võis ju arvata, et see on Caro eksistentsi ainuke eesmärk, kuid Caro oli talle kuni surmani vastu vaielnud. Ta ei osanud numbrite ja arvutustabelitega midagi

peale hakata, tal polnud tahtmist pidevalt koosolekuid külastada ja arutada, kuidas peaks või ei peaks fondi rahasid kulutama. Tal puudus ärivaist ja soov seda endas arendada. Lühidalt öeldes ei kavatsenud ta end kohusetundest ohverdada. Loo lõpp.

„Eritingimust ei ole.“

Advokaat ei söandanud Carole silmagi vaadata. Caro pea käis ringi...

Ta kargas jalule, rinnus klomp. „Aga Barbara?“

Härra Jenkins tõmbas käega üle silmade. „Paraku ei ole testamendis proua Barbara Fieldingit mainitud.“

Aga see pole ju loogiline!

Caro pöördus kasuema poole. Barbara tõusis, näol pinev ja kahvatu ilme. Tema silmad olid veekalkvel, kuid neist ei voolanud ainsatki pisarat, ning see oli isegi hullem kui häälekas nutmine ja halamine.

„Ta ei maini mind üldse?“

Advokaat krimpsutas nägu ja raputas pead.

„Aga... ma andsin endast parima, et teda õnnelikuks teha. Kas ta ei armastanudki mind?“ Barbara pöördus Caro poole. „Oli see kõik vale?“

„Küll me midagi välja mõtleme,“ lubas Caro ja küünitaskas uemal käest haarama.

Ent too tõmbus eemale. „Jääb ära! Me teeme nii, nagu su isa soovis!“

Nende sõnadega pööras Barbara selja ja põgenes toast. Caro tahtis talle järgneda – kuidas oli isa võinud oma noort naist nii halvasti kohelda? –, ent advokaat kutsus ta tagasi.

„Paraku ei ole me veel lõpetanud.“

Caro tardus, pööras ümber ja neelas kahtlused alla. „Ei ole või?“

„Teie isa käskis teile selle anda.“ Härra Jenkinsi käes oli ümbrik.

„Aga te ütlesite...“

„Mul kästi see alles pärast testamendi ettelugemist üle anda. Nelja silma all.“

Caro kiikas ukse poole. Ta palvetas mõttes, et Barbara ei teeks midagi rumalat, naasis advokaadi juurde ja võttis ümbriku vastu. Ta rebis selle lahti ja luges lühikest läkitust. Ta tundis, kuidas huuled kriipsuks tõmbuvad, ja nüisutas neid. „Kas te teate, mis siin kirjas on?“

Pärast mõningast kõhklemist härra Jenkins noogutas. „Teie isa arvates varastas proua Fielding tema tagant. Väärtesemeid on kaduma läinud ja...“

Ja isa oli sellest oma järeltuse teinud.

Caro voltis kirja kokku ja torkas käekotti. „Asjad võivad olla kadunud, aga ma ei usu hetkekski, et Barbara selles süüdi on.“

Härra Jenkins pööras pilgu mujale, kuid Caro jõudis seda märgata.

„Ma tean, mida inimesed mu isast ja tema naisest mõtlesid, härra Jenkins. Nad pidasid Barbarat trofeenaiseks. Nad usuvad, et ta abiellus mu isaga ainult raha pärast.“

Isal oli olnud raha jalaga segada. Miks ta oli siis Barbara testamendist välja jätnud? Isegi kui too oleks mõne juveeli pihta pannud, polnud mõtet säärase asja pärast vimma pidada.

Olgu ta maapõhja neetud, et ta selline kontrollmaniak ole!

„Barbara oli teie isast *märkimisväärselt* noorem...“

Kolmkümmend üks aastat.

„See ei tähenda, et ta oleks varas, härra Jenkins. Mu isal oli keeruline iseloom ja tal oli Barbaraga väga vedanud. Barbara andis endast kõik, et mu isale rõõmu valmistada ja teda õnnelikuks teha. Peale selle olen ma kindel, et ta oli mu isale kaheteistkümnenda-aastase abielu jooksul truu ega varastanud tema tagant.“

„Teie tunnete teda muidugi paremini kui mina, aga preili Caroline, teil on kaldumus kõigist ainult head uskuda.“

Caro oli tundnud survet isast parimat uskuda. Ta tõrjus selle mõtte peast ja vaatas advokaadile otsa. „Isegi kui Barbara oleks abiellunud mu isaga raha pärast, oleks ta selle juba mitmekordselt välja teeninud.“

Härra Jenkins otsustas sel teemal suu kinni hoida.

„Kui isa vara on mulle üle antud, siis on mul õigus sellest oma äranägemise järgi vabaneda, eks?“

„Just nii.“

Tore. Caro otsustas kõik müüki panna ja poole taust Barbarale kinkida. Isegi pool summast oli suurem, kui kumbki jõudnuks eales ära kulutada.

Pool tundi hiljem, pärast asjakohastele paberitele allakirjutamist, astus Caro kööki. Tema isa ülemteenur Dennis Paul kargas silmapilk jalule.

„Kas tohib teile kannutäie teed valmistada, preili Caroline?“

Caro suudles ülemteenurit põsele ja vajutas ta istuma. „Keedan ise teed, Paul.“ Ülemteenur eelistas, et teda

kutsutakse Pauliks, mitte Denniseks. „Palun ütle ainult, et meil on kooki.“

„Sahvri tagumisel riiulil on apelsinisiirupikook.“

Nad rüüpasid tükk aega vaikides teed ja mugisid kooki. Paul oli töötanud isa juures nii kaua, kui Caro mäletas. Ta oli pigem onu kui üks teenijaist ja Caro sai tema vaikivast juuresolekust tröösti.

„Kas kõik on hästi, preili Caroline?“

„Kuule, sa võid mind Caroks kutsuda.“ See oli juba vana vaidlusteema.

„Minu jaoks olete te jäädavalt preili Caroline.“ Paul naeratas. „Hoolimata sellest, et olete vahepeal suureks siringunud, abiellunud ja oma oksjonimaja direktor.“

Ülemteenri ilme tardus. „Palun vabandust. Ma ei tahtnud teie abielust juttu teha. See oli minust rumal.“

Caro kehitas õlgu ja tegi näo, et sõna „abielu“ ei põleta teda valusasti, kui ta seda ootamatult kuuleb. Kuna tema ja Jack olid juba viis aastat lahus elanud, polnud „abielus“ just õigeim staatus, millega neid nime-tada. Ehkki nad olid ametlikult veel abielus.

Caro sundis end teisele teemale keskenduma. „See ei ole minu oksjonimaja, Paul. Ma ainult töotan seal.“

Ta tõmbas kopsud õhku täis ja lõpetas kahvliga tald-rikul pururaasukeste seas sonkimise.

„Isa pärandas kõik mulle, Paul. *Kõik*.“

Pauli suu vajus ammuli. Ta jõllitas Carot ja vajus toolile kõssi. „Oh sa raks...“

Caro tundis ülemteenri hämmingu üle heameelt. Vähe-malt polnud ta ainuke, kes oli juhtunust rabatud. Tema läbisaamine isaga oli olnud pehmelt öeldes „pingeline“.

Paul lõi selja sirgu. „Oi, see on hea uudis, preili Caroline. Lausa mitmes mõttes.“ Ta lõi näost särama ja patsutas käega vastu rindkeret, justkui tahtnuks südamelööke aeglustada. „Ma pean midagi üles tunnistama. Olen viimasel ajal üht-teist kõrvale pannud. Väärtesemeid, millest teie isa ei oleks puudust tundnud. Mõtlesin lihtsalt... Noh, arvasin, et teil võib neid edaspidi vaja minna.“

Püha müristus! Kas Paul oligi tegelik varas?

Issand, kui ülemteener oleks teadnud, et isa jättis Barbara testamendist välja, kuna pidas teda süüdlaseks... *Oih!* Ja kui Barbara oleks teadnud, millega Paul hakkama sai...